

T ü s k é k

Olcsó húsnak híg a leve

Van egy *mata* mosógépem. Eredetileg *automataként* vásároltam, de ma már csak *mata*. Mosás közben *matatok* rajta, mert ez egy környezetvédő mosógép. Képes adalékok nélkül kilötykölni a szennyest. Ki nem húzná a tárolókból a mosószert, ha térden állva rimánkodnék is neki. A hibbant szerkesztő spórol. A nagyjavításra. Ugyanis két évnyi kíméletlen üzemelés után éppen a lelke szállt el a kutyának, visszafiatalodott a masina vagy negyven esztendei technológiát, és átállt kézi vezérlésre. Sebaj! Kapja ilyenkor az ember gyereke a legalább hét nyelven beszélő „jótállásos” könyvecskét, és elbaktat az illetékes szervizbe. Amúgy komótosan, európai módra, hiszen a két év szavatossági időből még jó egy hónap hátra van.

Ó, áldott együgyűség! A műszerész kis híján az arcomba röhög, miközben felvilágosít, hogy a tulajdonomat képező kegyere már régen nincs garancia alatt, mert vásárlása idején csodálatos kis országunk még nem volt tagja a hön óhajtott uniónak. Ha a kedves kuncaft annak idején nem türelmetlenkedik, vár még a vétellel két hónapot... nos, akkor most nincs gond, de így... a vadonatúj készülék bolti árának majdnem a felébe kerül a javítás.

Szinte megsemmisülten rebegem, hogy nem aranyoztatni, csak javíttatni szeretnék, ám a montőr álszent sajnálkozással, alig leplezett kárörömmel közli, nyugat-európai cég gyártmányáról lévén szó, a szükséges alkatrészek ára is nyugat-európai színvonalú. Na ja... és hogy állunk a minőséggel? Vagy lemaradtam volna valami lényegesről? Úgy látszik, elkerülte a figyelmemet, hogy időközben kies hazánkban kitört a jólét, és az alig-jövedelemből tengődő mezei polgár most már átlag két évenként lecserélheti méregdrá-

ga háztartási gépeit!

Ahol a márkás termék is csatlódást okozhat, ott az olcsójánóságok portékájának minősége kézlegintéssel elintézhető. A legtöbb ilyen „népi” üzletet, kirakodót, piacot eleve az „egyszer használatos áruk boltja” cégtáblával kéne ellátni. Bár kissé tán meghökkenne a kliens, a tulaj őszinte megnyilvánulását bizonyára igen szívélyes gesztus gyanánt könyvelné el. Amellett mindenki jól járna: a vevő eleve felkészülhetne a várható fordulatra, a boltost meg jóval kevesebben küldenék a drága jó édesanyja intim testrészei irányába. Mert hát vesz anyjukom apjukomnak, teszem azt a névnapjára, egy trikót. Boldogan viszi haza a szerzeményt, hiszen színe tetszetős, mérete passzolós, ára elviselhető. Baj egy szál se, öröm, béke, szerelem az égig ér. Az első mosásig. Akkor aztán rögtön kiderül, hogy ennek az izének semmi köze az öltözködéshez, a háromdimenziós formabontó művészet egyik rejtett remekével gazdagodott a háztartás. A színe mintha tíz év kemény szaharai légiószolgálatról árulkodna, formai átváltozása pedig minden fantáziát felülmúl. Széltében nyúlik, hosszában fodorosodik. Mikor apjukom végső kétségbeesésében belebújik, hogy a nadrág derekába túrva próbálja megfékezni önálló életre támadt szerkóját, életveszélyes nevetőgörcsöket kap az egész család. A rafinált kis hucuka ugyanis azonnali divatos kis toppá változik, mely igen mutatós tud lenni egy tini karcú derekán, ám ha a ház urának hónaljában szorul meg, és csak félig borul lány hullámmással terjedelmes pocakjára, hát sokféle élményt nyújthat a szemlélőnek, de érzékít aligha. Nos, ilyenkor érlelődnek istenigazából ízesre a kalmár iránti jókívánások. Lavina-effektusként működik a szisztéma: hiúság-

Pillanatképek – szavakban

Februári időjárásunk nem a múlt számunkban óhajként megfogalmazott elképzelések szerint alakult. Már január vége is jelezte, hogy a kutya még nem ette meg a telet. Február első fele még rátett néhány lapáttal. Egyes napokon és bizonyos helyeken -25 °C alatti hőmérséklettel/ félézázados hidegrekordok is megdőltek. Sokak emlékeiben felbukkantak – szüleik és nagyszüleik elmondása szerint – az 1929-es „hírhejt” februári fagyok, amikor állítólag olyan hideg volt, hogy sok helyen megrepedeztek az erdők fái is. Bizonyos napszakokban hallani lehetett a repedések kiváltotta ropogást. Február közepéig azért ilyen nem tapasztaltunk. A hónap 11. napján havazni kezdett, 12-én hófúvás nehezítette a közlekedést, majd olvadásnak indult a mintegy 12-15 cm-es hó. A napsütés – úgy látszik – már sikeresen birkózik a hideggel. De az éjszakai fagyok még a hónap végéig maradtak.

Február 13-án /vasárnap/ és 14-én /hétfőn/ érdekes „hangverseny” színhelye volt Ipoly-ság. Az éjszakák folyamán jégpáncéllá fagyott vizes hó, hókása és hólé jégpályává alakította az utakat és járdákat. A nappali olvadástól serkentetten szinte minden háztulajdonos és járdafelelős hozzáfogott a jég eltakarításához – lapáttal, csákánnyal meg egyéb eszközökkel. A kopogás-ropogás olyan képzetet sugallt, mintha az egész környék harkálya a városba költözött volna. Muzsikaként sem utolsó ez a zenebona.

Kisebbsajta lavínákat okozott

ban sértett apjukom először anyjukomnak veszi el a nevet-hetnékjét, merthogy bóvlira pocskéolja a családi vagyont, mire anyjukom tehetetlen mérgében a csemetének kever le egy frászt, ne vigyorgogjon a maflája, mint az olajos ganci, mikor édes szülvéjét elönti a keserűség. Végül

a február 14-i olvadás. A háztetőkről sunyin surrantak a járdákra kisebb-nagyobb mennyiségben a hőtömegek. Jobb volt kerülni az ilyen járdaszakaszokat.

Átjáróházhoz kezd hasonlítani országunk parlamentje. Egyes képviselők függetlenítik magukat, mások átköltöznek más frakcióba. A nyüzsgés, helyezkedés a közeledő választások előszele is. Jó lesz megjegyezni, kik a „legügyesebb” tingli-tanglizók. Eddig a Magyar Koalíció Pártja képviselői a leghűségesebbek.

Gyurcsány Ferenc magyar kormányfő 2005 februárjában az országgyűlésben értékelő beszédet tartott, valamint beharangozta új programját és jövőképet az elkövetkező 10-15 évre. Az egyik ellenzéki vélemény szerint az a politikus „rohan” a jövőbe, aki nem tudja megoldani a jelen időszerű problémáit.

Nem jó, ha egy város munkaadóinak többségéről az a vélemény, hogy a munkabéreket illetően igencsak szűkmarkúak. Így csak elriasztják környezetükből a jobb szakembereket, ezzel csökken a lakosság száma és a szolgáltatásaik iránti kereslet. Pillanatnyi előnyeik tulajdonképpen bumerángxként visszaut- nek.

Általános a vélemény, hogy a szlovákiai közéleti csúcsemberek és a közbiztonsági szervek megbirkóztak a Bush–Putyin találkozó lebonyolításával. Állítólag csak protokolláris bakik fordultak elő.

mélységes egyetértésben, közös erővel fejtik ki súlyos becsület-sértésnek is beillő véleményüket a kufárról, aki nem átalajja csöbe húzni a szegény embert.

Olcsó húsnak híg a leve, kétségtelen. Csak még annyit kéne tisztázni, vajon kinek mi az olcsó?

B. Szabó Márta